

val

TONI COPPERS

VAL

COAUTEUR
ANNICK LAMBERT

Manteau

Alle beschreven situaties en personages spruiten voort uit de fantasie van de auteur. Overeenkomsten met bestaande personen berusten op louter toeval.

[facebook.com/Toni Coppers Schrijver](https://facebook.com/ToniCoppersSchrijver)

© Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en
Savant Books&Things

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk mei 2020

Omslagontwerp: Studio Wil Immink
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3724 0
D/2020/0034/219
NUR 330

Voor Bernd en Berenice

'In the end, it's all about love.'

Roisin Benting lag naakt en vastgebonden in haar bad. De bodem van de kuip was bedekt met een laag ijsblokjes.

Roisins flat bevond zich in Henrietta Street in het Londense West End, op nauwelijks honderd meter van de ingang van Covent Garden. Buiten reed een zware motorfiets voorbij, de uitlaat knalde.

De koude sneed door Roisins huid en ze kreunde van de pijn. Dat hoorde niemand, want haar mond was dichtgetapet en een van de ramen stond open, waardoor niet alleen de kille, vochtige novemberlucht maar ook de geluiden van de stad naar binnen waaiden. Verkeer, flarden van luide stemmen, een bouwplaats in de buurt. De diepe bassen van een autoradio.

Roisins lichaam schokte van de kou. Ze was eenentwintig, studente politieke economie aan King's College, een vrolijke roodharige meid met bruine ogen en sproeten op haar neus en wangen.

Ze keek naar de man die haar een halfuur geleden had vastgegrepen toen ze haar flat binnenging. Ze had de deur geopend, een wit silhouet gezien en een arm gevoeld die haar als een bankschroef omklemde. Een andere hand had iets tegen haar gezicht geduwd en daarna was het licht uitgegaan.

Toen ze weer bij bewustzijn kwam, lag ze in haar ondergoed en met haar handen en voeten gebonden op de vloer in de badkamer. De man had een schaar vast en knipte met een snelle beweging haar beha in het midden door. Daarna zette hij ook de schaar in haar slipje, tilde haar zonder veel

moeite op en legde haar in de vrijstaande badkuip, waarvan de bodem bedekt was met ijsblokjes.

Hij droeg een wit pak met capuchon, een soort overall zoals schilders vaak gebruiken, maar hij had niet eens zijn gezicht bedekt. Door dat laatste, plus het feit dat hij haar helemaal had uitgetkleed en niets met haar had gedaan, was Roisin er absoluut zeker van dat ze zou sterven. Hier in haar dure flat op de derde verdieping van een statig bakstenen gebouw, de flat bij Covent Garden die haar afwezige ouders drie jaar geleden voor haar achttiende verjaardag hadden gekocht. Een makelaar had haar de sleutels overhandigd. Zelf hadden ze niet eens de moeite genomen om vanuit New York over te komen en samen haar verjaardag te vieren.

Ze rilde over haar hele lichaam, ze kon het niet meer stoppen. De kou drong door tot in haar botten.

De man haalde een stuk touw tevoorschijn. Het was feloranje en glad en zag er stevig uit. Roisins pupillen verwijdden van angst. Haar hart sloeg razendsnel.

O God alstublieft stop wat is dit fuck ik ga dood.

Hij zette iets op haar buik. Roisin kon het vreemde voorwerp eerst niet thuisbrengen. Dan zag ze dat het een sneeuwbol was, met erin een miniatuur van het Atomium, het bekende monument met de negen bollen in Brussel. De man had met de sneeuwbol geschud en de namaaksneeuwvlokjes warrelden in het glas.

Blinde paniek golfde door Roisins lichaam. Ze begreep er niets van, ze daverde van de angst en van de kou, ze wist niet wat die man in haar flat deed, waarom ze hier naakt in haar badkuip lag, wat ze in godsnaam met Brussel te maken had.

Waarom ze moest sterven.

Ik wil niet doodgaan o fuck wat is dit help me alsjeblieft ik ben bang ik wil niet dood.

Roisin schudde haar hoofd heftig heen en weer. Ze jammerde nu onophoudelijk. Terwijl ze keer op keer als een mantra murmelde dat ze niet dood wilde, flitsten de beelden en gedachten steeds sneller en zonder enige samenhang door haar hoofd. De jonge bedelaar en zijn hond aan Leicester Square. De gigantische kerstboom op Covent Garden. Ze moest morgen op controle bij de tandarts. In het hotel tegenover haar flat hield ooit de uitgever van Kingsley Amis en John le Carré kantoor. Hij bracht *Call for the Dead* van Le Carré uit in 1961. Haar onderbuurman was een creep die haar met zijn ogen uitkleedde telkens als ze hem op de trap tegenkwam.

De man knielde nu achter haar, ze zag hem niet meer.

Ze was ineens negen jaar oud en stond voor Her Majesty's Theatre aan Haymarket voor *The Phantom of the Opera*, de eerste musical die ze ooit zag. Die nacht was ze gillend wakker geworden omdat een monster het op haar leven had gemunt.

Ze was zestien en liep door de flat boven de snoepwinkel in Garrick Street, tegenover het restaurant Carluccio's, de plek waar ze voor de eerste keer gevrijd had, met Rebecca, het stilste meisje van haar klas.

De man wreef zachtjes over Roisins hoofd. Ze voelde zijn handschoen.

De motor met zijn kaduke uitlaat was er weer, het geknal klonk als gewerschoten. Ze werd zo verwacht op een meeting van de Climate Action Group. Zouden ze haar zoeken als ze niet opdaagde? In *Call for the Dead* werd voor het eerst George Smiley geïntroduceerd.

Dan vielen haar gedachten weg. Ze staaarde naar het grijze plafond.

De man boog voorover en schoof het touw rond Roisins nek. Ze rook zijn aftershave, ze rook kruiden, citrusvruch-

ten en muskus, en terwijl hij het touw aantrok en ze langzaam stikte, zag ze gek genoeg boven haar de lucht openbreken: het was een zomerdag, de hemel was zonnig en zachtblauw, ze was weer een kind en stapte aan de hand van haar oma binnen bij Bloomsbury Flowers in Great Queen Street wat verderop, haar lieve oma die gek was op bloemen.

In de laatste seconden van haar leven rook Roisin Benting alleen maar de witte rozen die in grote vazen vooraan in de winkel stonden, de geur van haar kindertijd, van de zomers op het platteland, fris en zoet tegelijk.